

Egri György:
A MAGYAR ZÁSZLÓ

Mikor a hét magyar vezér vére belecsordult az áldomás-pohárba, Árpád a poharat e szavakkal emelte ajkához:

– Áldott legyen a nagy elhatározás, mely izmos fává egyesítette a hét erős törzset. Mert egységben az erő, mely dacol az idővel és a vésszel. Most már szikla a hitem, hogy a magyar nemzet fájának ezer év múltán is lesz fakadó virága!

A vezérek lelkesülten adták kézről-kézre a poharat, melyből véráldomást ittak a szent egység örök emlékezetére.

Minek utána véget ért az áldomásívás, Tuhutum, az ősz vezér, pajzsára ütött és ilyenképpen szólott:

– Nos hát, fiaim! Hogy ím, egy az Istenünk, egy a fővezérünk: mit szóltok hozzá, ha azt mondom: legyen egy a nemzeti zászlónk is, mely büszkén lobogva hirdesse a világnak a magyar név dicsőségét!

– Azt mondjuk hozzá, ősz vezér, bölcs a szavad! – zúgta az egész tanács. – Eggyé olvadt a hét szívnek a vére: olvadjon össze hét zászlónak a színe is! – És tanakodni kezdtek, hogy milyen legyen a magyar nemzeti zászló.

Előd azt mondta:

– Legyen a zászló szivárványszínű! Hét szín egyesülése: hét törzs egyesülése.

Azt mondta rá Huba:

– Hét szín egyesülése: egy nap fényessége! Ahogy egy nemzetté lettünk: legyen a magyar zászlónak a színe is csak egy!

– Életben és halálban! – kiáltott Kund vezér. – Hívek az életben! Hívek a halálban! Egy szín kevés!... Én a magyar zászlót kétszínűnek kívánom!

– Háromszínű legyen! – Harsant fel mostan Ond vezér. – Mert én nem csak az életben... nem csak a halálban, de még a föltámadásban is magyar akarok lenni!

– Igazad van! Igazad van! – csatlakozott hozzá Tas vezér. – Legyen a zászlónk háromszínű! Három az igazság! És jusson az eszünkbe, hogy:

Hun, Avar, Magyar:
Egy föld szülötte!
Egy cél előtte!
Egy hazát akar!

Zászlónknak három színe tegyen bizonyágot a Kárpátok kapujánál, hogy őseink örökébe jöttünk!

Ebben aztán mindnyájan megegyeztek.

Most már csak az volt a kérdés: melyik legyen a három szín, mely legékesebben szólóan fejezze ki a magyar nemzeti érzést? Ezen megakadtak. Tanakodtak estig... tanakodtak hajnalig... Akkor sem tudtak megállapodásra jutni. Pedig a Dnyeszter felől olyan ragyogva ömlött a kelő nap bíbor pirossága...a hófehér paripa is ott állott már a zöld berekben, hogy ünnepi áldozat tétessék Hadúrnak.

Árpád berekesztette a tanácskozást.

– Menjünk áldozni, Hadúrnak, testvéreim. Lám, bölcsességünk gyöngé az ő bölcsessége nélkül, és erőtlenekek vagyunk az ő ereje nélkül. Ő vezetett minket. Ebben az ügyben is ő legyen a mi legbölcsőbb tanácsadónk.

A vezérek hallgatag beleegyezéssel követték Árpádot az oltárhoz.

Néhány perc múlva hatalmas nyelvekben csapott föl az áldozat lángja. Merengő táltos kiterjesztett karokkal ajánlotta fel a Hadúrnak a magyar nemzet szíve szándékát. Gomolygó füstfelleg vitte a magasba millió kebelnek áldást kérő sóhajtását.

Tetszett pedig Hadúrnak a rendületlen bizalom, melyet az ő népe iránta mindenkor tanúsított. Jóságos pillantásával most is megihlette Merengő táltost; aki az áldozattétel után így szólt a körülötte állókhoz:

– Hadúr szavát hallottam... Altassatok el gyökéritallal, virágillattal... Temessetek el sűgő nyárfák alatt, mormoló patak partján... Három nap múlva költsetek fel; akkorra megkapjátok az Örökkévaló üzenetét.

– Hadúr szava szent! – zsongott a néptenger.

A kádárok nyomban hozzáláttak a parancs teljesítéséhez. Merengő táltost elaltatták gyökérintallal, virágillattal... El is temették sűgő nyárfák alatt, mormoló patak partján... A halál álmában ringónak lelke sasmadár szálltán, pillanat múltán ott is lebegett már Hadúrnak csillag-sátoránál.

– Itt vagyok, Uram! Parancsolj velem!

Hadúr kegyesen intett az ő hív szolgájának, s amit halandó szemektől elfödött: megmutatta neki a jövőndőt...

Kardok villáma cikázott; hadak robogása döngött Kárpátok karóján, Tisza, Duna táján... Tárogatók harsantak; kürtök rivalltak hegyen át, völgyön át... Csattogott a fegyver éj és nap... Harc és háború folyt álló hét esztendeig. De a nehéz küzdelem vége diadalkiáltás:

– Kárpátok országa: Magyarok hazája!...

– Fiam, Merengő! Milyen a föld most odalent?

– Piros.

– Mitől?

– Kiömlött piros vértől.

– Piros vér: élet, hősi dicsőség. Piros vér: honszerelem. Legyen a piros az első a népem zászlaján!

Most szürke felhő szállott napnyugatról napkeletre. Áthúzódott lassan a vérmező felett. Bércek rojtozták lengő uszályát; holdsugár tépte foszló fátyolát.

Mikor a felhő átvonult a hármass halmon: magyarok honában csend és nyugalom terült el.

– Milyen a föld most odalent?

– Fehér.

– Mitől?

– Lehullott fehér hótól.

– Fehér hó: halál. Fehér hó: természet szemfedője. Fehér hó: pihentető égi béke. Legyen zászlótok második színe fehér!

– De uram! Óseim Istene! Jóság és Kegyesség! Miért nem írod be ímhol végzeted könyvébe nemzetünk halálát?

– Mert azon a földön élnetek, halnotok kell! Ne remegjen meg ezért a szíved. Hősök halála: nemzet élete. Nézz le csak még egyszer!... Milyen a föld?

– Zöld.

– Mitől?

– Zsendülő mezőtől; fakadó lomboktól.

– Zsendülő mező: természet ébredése. Fakadó lomb: a halál elmúlása. Zöld színben van: az örök élet reménysége. Ez legyen a zászlótok harmadik színe! Áldásom veletek!

... Mikor Merengő táltos harmadnap múlva előjött sírjából, arcán a megdicsőülés öröme sugárzott. Kezében pedig ott lobogott Hadúrnak szent zászlója.

Oda is tűzte csakhamar az Árpád sátorára.

Mikor a vezérek és vitézek megpillantották az istenkéz ajándékát, keblüket megdobbantotta egy nagy hatalmas érzés.

– Ez az! Ez az! – kiáltották mindnyájan örömittasan.

Aztán, mintha egyetlen gondolat kapta volna meg a lelküket, kirántott kardjaikat az ég felé emelték:

Légy üdvöz, szívünk büszkesége: ékes magyar zászló!

E pillanattól fogva híveid vagyunk!

Lobogj előttünk! Követünk!

Utolsó csepp vérünkig megvédelmezzük!

Esküszünk!

(1901)